

לביע אומר

בראשות הרב יגאל כהן שליט"א

זמני השבת

הזמנים לפי לוח "אור החיים"

יום	ת"א	חיפה	ב"ש
כניסה:	18:48	18:50	18:48
יציאה:	19:37	19:39	19:38
ר"ת:	20:28	20:27	20:26

בירושלים: לנוהגים 40 דקות 18:29

מאמר השבוע

הנהגות מרן

שאלות ותשובות

דוד המלך

לאשת ההיל

פנינים מהפרשה

מוסר עם סיפור

פניני הדף היומי

שמירת הלשון

פרשת ראה

עלון מס': 426

מאמר השבוע

מאת ראש המוסדות הרה"ג יגאל כהן שליט"א

ללכת לרופא או לא?

להעברת יסורים ותשובה שנבדק את מעשינו. אולי ישנו מעשה לא טוב שאני עושה, ובגללו באו עלי היסורים, ונאנסה לתקן אותו. כמו כן נתפלל מעמק הלב לבורא יתברך שיסיר מעלינו את היסורים הכרוכים בחלי זה. רק לאחר שעשינו את שלשת הדברים שלמדנו חז"ל (מדרש תנחומא פרשת נח סי' ח) "תשובה תפלה וצדקה, מעבירים את רע הגזרה", אם עדין עומד החלי בעינו יש לפנות לרופא המתאים שינסה לטפל בבטיחה, כדי להראות לבורא יתברך שהוא אצלנו במקום הראשון לפני כלם.

כמו שכתבתי בנושא הפרנסה כך גם ברפואה, כמות ההשתדלות תלויה בבטחונו של האדם בבוראו. ככל שבטחונו חזק יותר כך השתדלותו מועטת יותר. ואם בטחונו באלקיו חלש ומרגיש שלא יתקרא ללא תרופות נוספות, חייב לקחת את אותם התרופות. לולי כן ישאיר אותו האלקים בדרך הטבע, וחייב הוא בהשתדלותם.

נזכרתי במעשה שהיה באבן שלמד אתי בכולל. הוא נעדר ימים אחדים מהכולל. לקשור שאלתי לשלומי, והוא ענה לי: "כפרת עוונות! אני כבר שלושה ימים עם גב תפוס, ואיני יכול לקום מהמטה. בקשי הצלחתי היום לבוא לכולל, אבל בע"ה מחר בערב יש לי תור אצל פרופסור מפרסם שמטפל בקאבי גב. נקוה שהוא יעזר להוריד את הקאבי".

היה לי קשה לשמע את הדברים, ועניתי לו: "לדברך, עד מחר בערב אתה אמור לסבל, זאת אומרת שהקבי"ה לא יכול לרפא אותך לפני הפגישה עם הפרופסור המהלל? נראה שתצטרך לסבל לפחות עד לפגישתך החשובה עם הרופא". האבן הסתיג מיד - "נדאי'ה' כל יכול, אבל..." - הוא אמר. מתוך ספרו של הרב יגאל כהן.

חייבים אנו לדעת, ללא כל ספק, שביד ה' יתברך לרפא את החולה ללא כל צורך בהתערבות רפואית כלל, כמו שאמר (תהלים קז, כ) "ושלח דברו וירפאם". אולם כבר נאמר בתורה הקדושה (שמות כא, יט) "ורפא רפא", ודרשה הגמ' (ברכות ס). מקאן שנתנה רשות לרופא לרפאות. והסביר הרמב"ם בפרושו על התורה שבלעדי ההתרבות בהתרפא על ידי רופאים היינו סבורים שהדבר אסור כיון שהבורא יתברך בעצמו הביא חלי על האדם, ואם כך מי נתן לרופא רשות לסלק מעל החולה את חליו.

משל לדבר, מלך שגזר על אחד מעבדיו מאסר בבית האסורים, ובא אחד משרי המלך ושחררו. כעס עליו המלך מאד: "איך העזת להמרות את פקדתי לאסור את העבד?" כך הדבר לגבי הרופא, אבל הבורא יתברך נתן את רשותו לרפא.

עוד בהיותי נער זוכר אני שכשחליתי מיד ההורים או הרבנים היו מפנים אותי למרפאה כדי לקבל טפול מתאים עבור המחלה. לאחר נטילת התרופות הרגשתי הקלה, וברוך ה' נתבראתי. דבר זה היה במשך כל שנות חיי, וכמזמני כך הרגלו רוב עם ישראל. כתוצאה מהרגל זה מיד כשמרגישים שלא בטוב קופצת בלבנו המחשבה לאיזה רופא לפנות? או איזה תרופה לקחת? ולצענו הבורא יתברך לא עולה אצלנו במחשבה. מתי לטול תרופה?

כדאי מאד להרגיל את עצמנו שלפני הרופאים והתרופות נפנה לבוס האמתי שהביא את החלי, והוא המחליט הבלעדי אם החלי יעלם או חלילה ישאר. לא יעזרו כל התרופות שבעולם אם לא ירצה הבורא יתברך ברפואת האדם. ומאידך גיסא ברצונו תעלם המחלה ללא שום תרופה, ואנו ננסה לשכנעו שיעביר מעלינו את החלי על ידי נתינת צדקה שפחה רב מאד

הוציא להודות שוה"ק
באחוקת תורה של
למועלה נו- 120 אברכים
 בית המדרש "ביע אוטור" בבני ברק
 מציע לכם שותפות
 גם באחוקת תורה
 וגם בעזרה למושמחות נוקות.
 בתרומה חודשית לבית המדרש
אתה יכול!
 לפרטים חייגו:
03-8000770

נא לדבר | **ל"ביע אומר" - הרב יגאל כהן שליט"א בכל עמדות נדרים פלוס** | ניתן לתרום להפצת העלון ולהקדיש לעילוי נשמת לברכה רפואה הצלחה בטל: 8000770 | פרטי ח-נ לתרומות: בנק מרכנתיל 17, סניף 732 חשבון 73443 ע"ש יביע אומר

שאלות ותשובות

מאת הרב יגאל כהן שליט"א

שאלה: האם מותר להשתמש בערסל המחובר לעץ בשבת?

תשובה: אם חוט הערסל מחובר ישירות לעץ אין להשתמש בזה בשבת אבל אם מחובר לדבר אחר שמחובר לאילן כגון שמחובר לברזל שהברזל מחובר לעץ מותר אבל אין לחברו לשם בשבת (מרוך סימן שלו סעיף יג ובמשנה ברורה שם).

שאלה: שלום לרב יש לנו בבית כירים אינדוקציה ורצינו לדעת אם מותר להשתמש בזה לבשל עם סיר בשירי ולאחר מכן לסיר חלבי?

תשובה: מותר להשתמש (שהכיריים הללו עשויים מזכוכית שאינו בולע ולא פולט ועוד שמשתמש בהם על ידי סיר שהוא חציצה) אומנם צריך להקפיד שהמשטח יהיה נקי ויבש ללא שיריים של בשר או חלב.

שאלה: האם גם נשים צריכות לברך מאורי האש בצאת שבת?

תשובה: נכון מאוד שצריך להודיע לנשים שצריכות לברך על הנר וזה מנהג הספרדים (דלא כמו שכתב בבאור הלכה סימן רצז שאין לנשים לברך מאורי האש) כמו שכתב בחזון עובדיה ב', והגברים נוהגים לברך בבית כנסת אחרי ערבית.

שאלה: האם ניתן להתפלל בחוף היום עם בגד ים?

תשובה: לכתחילה צריך להתלבש כראוי לעמוד לפני מלך כמו שכתב מרוך סימן צא סעיף ה אבל אם אין באפשרותו כגון שאין לו בגדים או שחושש שיפסיד זמן תפילה יתפלל עם בגד ים, רק יכסה את ליבו כמו שכתב מרוך סימן צא ויעויין בבאור הלכה.

הנהגות מרוך

רבנו הרב עובדיה יוסף זצוק"ל

מוסיפים

כשרבו האורחים ורוצים להעלות מוסיפים לתורה, ישתדל החזן לקרוא לכל עולה שלשה פסוקים אחרים. ובפרט שפעמים רבות מחמת שחזור על הקריאה כמה פעמים, אין הציבור מטיב אוזן לשמוע, ונכשלים בשיחה בטלה. ואם הפרשה קצרה, רשאי לחזור על אותם פסוקים כמה פעמים, כמו שנוהגים בשמחת תורה. ובני אשכנז לא נהגו להקל בזה אלא בשמחת תורה או במקום צורך. (שו"ת יביע אומר חלק ט סימן כז)

כאשר בנו של מרוך זצוק"ל, הגאון רבי יעקב זצ"ל חיתן את בתו הגדולה, הגיע מרוך לשבת "פרשת ויצא" ה'תשמ"ט בשכונת "תל ארזה" בירושלים לכבוד שבת חתן, ובבוקר התפלל בבית הכנסת "בורוכוב", והלכתי להתפלל עם מרוך זצוק"ל. ומרוך קרא בתורה כהרגלו בקודש, ולאחר עליית כהן ולוי, העלו מוסיפים לרוב, וכמעט כל שלשה פסוקים מרוך עצר והעלו מוסיפים רבים, כי רבו האורחים. (ועיין עוד בזה בחוברת "מרוך הרב עובדיה" - מזוויית אישית) (בר מצוה בהלכה ובאגדה).

דוד המלך

מאת הרב אליהו עמר שליט"א

המלך דוד

ראיתו של דוד המלך

ומגלה ה'זוהר הקדוש' (בלק דף רו ע"א), שלאחר שקילל גוליית את דוד ואת בורא עולם, הביט בו דוד המלך, ובכוח ראייתו הקדושה פגע בו והטיל צרעת במצחו, כי כל מקום שהביט בו דוד בעין רעה, היה נמשך אליו כל סוגי הצרעת. המדרש שמואל (פרשה כא) מצא לכך רמז בדברי דוד שאמר לגוליית (שמואל א יז, מז) "היום ה' יסגרך ה' יגיד וְהִפִּיתְךָ", המילה "יִסְגְּרְךָ" זהה למילה (ויקרא יג, ה) "וְהִסְגִּירוּ הַפְּתָן", האמורה לענין הצרעת, ומכאן דרשו חכמים שהטיל בו דוד המלך צרעת. וזהו דבר נפלא, שהרי דוד המלך היתה בו עין טובה, כפי שתיארו שמואל הנביא (שמואל א טז, יב) "יפה עיניו וטוב ראיו", אך כאשר קילל גוליית את בורא עולם, אותם עיניים טובות של דוד, הטילו בו נגע צרעת בהבטה בלבד.

סימן נוסף מן השמים

גוליית הודיע לדוד, שלאחר שיכהו יחלל את גופתו, וייתן אותה מאכל לעוף השמים ולבהמת הארץ, דברי גוליית היו סימן נוסף לדוד המלך, שמן השמים רומזים לו שהניצחון בידיו, משום שגוליית מעד בלשונו פעמיים כאשר איים על דוד, תחילה כשאמר לדוד (שמואל א יז, מד) "לָכֵּה אֲלֵי" דהיינו בו אתה אלי, ולא שאני אבוא

להכות אותך, מה שמרמז שדוד יבוא ויתגבר עליו, וזה כעין הסימן שעשו יהונתן ונער בראשית ימי מלכות שאול, כאשר הפלישתים עלו להילחם בעם ישראל, וחנו בהר המכמש, ויהונתן יצא מן המחנה לבדו להילחם בהם, כשהוא מודע לכך שהוא זקוק לנס כדי לנצח, ולכן עשה סימן כפי שאמר לנערו, כשנתגלה לעיני הפלישתים ויאמרו לנו (שמואל א יד, י) "עָלוּ עֲלֵינוּ", נדע שנעלה וננצח, אך אם יאמרו (שמואל א יד, ט) "דָּמּוּ עַד הַגֵּיעֵנוּ אֶלְיָכֶם", לא נעלה להילחם בהם, כעת כששמע דוד המלך את הפלישתים מזמין אותו לבוא אליו, ולא אומר לו עמוד במקומך ואני אבוא אליך, הבין שזה סימן משמים שהוא יכה בגוליית, (עיין בנושא זה בהרחבה בפרק יג).

נטרפה דעתו של גוליית

סימן נוסף שהבחין בו דוד המלך, והבין שמן השמים יתנו את הענק הזה בידיו, היה כאשר גוליית אמר לדוד "וְאֶתְּנֶה אֶת פְּסָרְךָ לְעוֹף הַשָּׁמַיִם, וְלַבְּהֵמַת הַשָּׂדֶה", וכידוע שבהמה לא אוכלת בשר אלא עשב, מכאן הבין דוד המלך שגוליית טועה בדיבורו, ונטרפה עליו דעתו, ואינו חד ושקול כפי שהיה עד עתה, וזהו הזמן הטוב להכות בו ולהורגו. ה'מנחה קטנה' (שמואל א יז, מד) מבאר שכשראה גוליית את דוד והוא נער צעיר בשנים, שהיה באותה העת בן עשרים ושמונה (פרוש המיוחס לרבי יצחק קרא, שמואל א יז, מב) אמר לו, מראה בשרך רך, שאפילו בהמת הארץ תאכל אותך.

שותפים!
 כשעה טובה קיבלנו היתר לעוד שתי קומות ולכם יש אפשרות להיות שותפים בכל הזכויות שיהיו במקום

מטר 400x36
חצי מטר 200x36
אמה 100x36

צרו קשר: **03-8000770**

קו לימוד יומי לנשים ובנות מתוך ספר "שער הבטחון המבואר" מאת הרב יגאל כהן שליט"א 2 - 3 דקות ביום להצטרפות חייגי: 054-8502066

בשבת והלל לך ייחודי שנוחם את להודיע כי יצא לאור הספר "שיעורי הרב יגאל כהן" פרקי מוסבת אמתה ובחזון נסבות אמתה זו וחסדך חילדים

קו לימודי בנות: 03-8000770 או דרך האייל yabla-omer.co.il ובמסגרת הספרים המודפסות

קו לימוד לגברים בספרו של הרב יגאל כהן שליט"א שיעור קצר של כ-2 דקות מידי יום בטל: 077-4017828 שלוחה 52

בשורה משמחת

ספרו החדש של הרב אליהו עמר 'המלך דוד' ביאור על ספר שמואל א, בשפה קלה וקולחת, עם מסרים לחיזוק האמונה בדרכו של דוד המלך. להזמנות 055-67-25-138

לאשת החיל

טבע או נס?

מסופר בגמרא על רבי חנינא, שבאה אליו מכשפה ורצתה לקחת חול מתחת רגליו בכדי לכשפו, רבי חנינא אמר לה ישירות: "קחי מכשפה, את יכולה לקחת חול". באו אליו תלמידיו ושאלוהו כיצד יכול להיות שהוא נותן לה לעשות כמבוקשה, שהרי יכול לעצור אותה מלבצע מזימה זו. ידוע לכל כי קיימים כוחות הטומאה בכישופים, עין הרע וכדומה. ענה להם רבי חנינא "אין עוד מלבדו" – הקב"ה ברא גם את כוחות הטומאה והוא זה שנותן להם חיות. מבלעדי הרשות של הקב"ה אף אחד לא יוכל לגעת בשערה אחת משערות ראשך. הקב"ה הוא היחיד שמפעיל ומזהה את כל הבריאה, אין כלום חוץ ממנו.

קיימים כוחות טומאה כנגד כוחות הקדושה בכדי שיהיה לבני האדם בחירה חופשית וניסיון במה לבחור. הרב הגאון יגאל כהן שליט"א אמר בשם הזוהר הקדוש – מה היה לפני בריאת העולם? רבים חושבים תוהו ובוהו, אך זה לא נכון, משום שהתוהו בא לאחר "בראשית ברא אלוקים את השמיים ואת הארץ..." (בראשית א, א). אז מה היה לפני שהקב"ה ברא את העולם? אחדותו יתברך (בלשון רבי שמעון בר יוחאי בזוהר הקדוש), לא היה כלום חוץ מהקב"ה.

כך נשאר עד עצם היום הזה, אין שום מציאות בלי שבורא עולם מהווה אותה, הוא לא רק מחיה את הכול אלא הכול זה הקב"ה בעצמו. אנו לא רואים זאת ולא תמיד מרגישים זאת משום שהקב"ה מסתיר עצמו בכל כך הרבה הסתרות בדור הזה, עבור הבחירה החופשית והשכר.

הוא ברא עולם שנראה כל כך מציאותי ואמיתי שאנו שוכחים את המהווה של הכול, דבר לא השתנה מבריאת העולם מלבד עובי המסכים שמסתירים את השם יתברך. העבודה שלנו הינה להסיט את המסכים הצידה ולחפש את הקב"ה בכל מציאות.

הרצון הכי גדול של היצר הרע הוא להשכיח מאיתנו עובדה זו. אין מציאות מבלעדי הקב"ה. מי מהווה את המכשפה? מי נותן חיות לכוחות הטומאה? גם הרע וגם הטוב זה אחד - הקב"ה. מסופר על הבבא סאלי שהיה בנסיעה, הנהג שלו אמר לו שחסר להם דלק, אמר לו הבבא סאלי: "איזה נזול יש לך באוטו?" ענה לו הנהג: "מיץ תפוחים" אמר לו הקדוש: "שים במיכל הדלק מיץ זה והאוטו ייסע..". וכמובן שכך היה.

אנשים שראו בעיניהם מספרים על ניסים גלויים שעשה הבבא סאלי, על ערק שהתמלא מאליו בסעודה מלאה אנשים, על אנשים שקמו מכיסא גלגלים בזכותו.

האם הוא השתמש בשמות הקודש? האם פעל על פי צירופי אותיות וניקודים של שמותיו הקדושים של הקב"ה? לא ולא. הבבא סאלי השתמש בדבר אחד - אמונה תמימה.

אמונה חזקה ואמיתית שאין הבדל לקב"ה בין דלק ומיץ תפוחים. הוא זה שהחליט שדלק יגרום לאוטו לנסוע, והוא זה שיכול להחליט שמיץ תפוחים יגרום לאוטו לנסוע. בשבילו שניהם זה אותו דבר.

אין טבע ומעל הטבע – אלא הכול זה הקב"ה בעצמו. מי שמאמין שמעשים כגון אלו הינם ניסים, משמע שהוא מאמין שיש טבע.

אך מי שמאמין שהכול זה הקב"ה – זה לא נס. כי כמו שהדלק מתדלק כך גם מיץ יכול לתדלק.

כמו שהקב"ה יוצר בכל יום עמודי שדרה שלמים ובריאים, כך ברגע יכול לחבר עמוד שדרה שהתעקם... הקב"ה הוא יכול הכול. זוהי דרגת אמונה גבוהה, צדיקים גדולים יכולים לפעול על פי האמונה הזו.

אנחנו יכולים לעבוד בכדי לקנות טיפה מהאמונה המופלאה הזו. נאמין שהקב"ה הוא כל יכול, הוא מחליט על המצב בארץ ולא אף אחד אחר. שנזכה לביאת גואל צדק במהרה בימינו שיגאלנו ויכל שמת!

פנינים מהפרשה

להיות בשמחה תמיד (בלי מנוחה...)
ושמחה בחגך וגו' והיית אך שמחה (פז. יד-טז)

אדם אחד פוגש ליצן בוכה.

"ליצן, ליצן, למה אתה עצוב?" הוא שואל.

"אני לא עצוב", עונה הליצן, "אני רק נח מעבודתי..."

הגאון רבי יצחק חסון זצ"ל (מחכמי דמשק) בספרו "אוהל יצחק" שואל לשם מה כפלה התורה את הוראת השמחה פעמיים: "ושמחת בחגך... והיית אך שמח"?

ומבאר בהקדים מה שכתב הגאון רבי עזריה פיגו זצ"ל בספר "בינה לעתים" (דרוש י"ז) שיש הבדל בין שמחה גשמית לבין שמחה רוחנית: שמחת הגוף נמוגה עם תום התענוג, ובלב מתפשט עצב ויגון, מועקה וריקנות. ואילו שמחה של מצוה נותרת, והאדם שב לשוב ולשמח בכל עת שיזכור השגותיו.

לפי זה מבאר הרב אוהל יצחק: מבטיחה כאן התורה שמחת החג שהיא שמחה של מצוה, תשוב ותפעל באדם לעולם, והיית אך שמח!

הגאון חזון איש זצ"ל (בקובץ אגרות אגרת ט') מתאר בלשונו הפיוטית את עליונות השמחה הרוחנית על פני השמחה הגשמית, וז"ל: "יש בחינות הרבה בחשקי האדם ותאוותיו, כי דברים ערבים מרגישים את גוף האדם וצבא איבריו להנאה מדומה, ומשמחים במדה מסוימת את נפשו, אבל הנאה זו אין בכוחה "להתחרות" עם העונג האציל של עמל החכמה, אשר נשמת האדם מתרוממת מעל "המיית" העולם עד שמי השמים, ונהנים מזיו החכמה העליונה. וזו הטובה "הגדולה" והיתרה שניתנה להאדם תחת השמש..."

כדי להבין היטב במה מתבטא ההבדל בין שמחה גשמית לשמחה רוחנית, משתמש הגאון רבי זמיר כהן שליט"א במשל לאדם המבקש למלא חבית גדולה אשר תחתיתה עשויה רשת צפופה. אם ימלא את החבית בחול ים, יעמוד ויטרח כל ימיו ללא כל תועלת. החול הדק יצא כשם שנכנס דרך חורי הרשת. אולם אם ימלא את החבית באבנים טובות ומרגליות, אמנם ישאף לעוד ועוד כדי למלא את החבית, אבל כבר שמח ומאושר הוא מהאושר שנשמר בידו בחבית. כך גם המנסה למלא עצמו בספינק ואושר מענייני החומר שבעולם - לא יישאר בידו דבר מכל אשר עשה בחייו. אדרבא, הרעב הרוחני של נשמתו הכמה למזון רוחני רק ילך ויגדל. ולכן כאשר יש לאדם מאה – רוצה מאתיים, ואילו כשיש לו מאתיים – אינו מסתפק בעוד מאה ורוצה כפליים. מה שאין כן בעבודה הרוחנית - כל רכוש רוחני שהאדם צובר, כבר הטביע מעלה נוספת באישיותו ובעולמו הרוחני. הוא אמנם שואף לעוד, אך שמח ומאושר בשפע הטוב והנצחי שכבר השיג. השמחה תהיה אצלו תמידית, והוא לא יזדקק למנוחה ממנה...

סוחר יהודי מפורטוגל, ישראל העמרמי שמו, נסע לרגל מסחרו לפריז שבצרפת. והיה אותו סוחר להוט אחרי תאוות העולם הזה במדה גדושה. התמזל מזלו, והדירה ששכר שכנה מול מעונו של הגאון רבי יחיאל מפריז זצ"ל. בכל בוקר, ראה את הרב יוצא מביתו לתפלה עטור בטלית ותפלין ודומה למלאך אלוקים. פניו קורנות מאושר, ולבו שמח. לאחר התפלה, היה רואה אותו שב לביתו לאכול פת שחית, ותיכף פונה לבית המדרש שמח וטוב לב וחכמתו מאירה פניו. ימיו מלאים אורה ושמחה וששון ויקר. ואם כך בימות החול, בשבתות על אחת כמה וכמה. השתומם וחשב: הן מופלג אני בעושר ושטוף בתאוות, זולל וסובא, ולבוש מלבושי כבוד, ואין בי אף מעט משמחתי של הרב המתגורר מולי! אשת רבי יחיאל הבחינה בשכן היהודי ששכר דירה מולם, ואורח חייו זר ומנוכר. פנתה לבעלה בבקשה שינסה לדבר על לבו לשוב לדרך ישראל סבא, והיה משיבה: "המתניי וראי כי מאליו ישוב".

ואכן, כאשר אמר - כן היה. יום אחד התדפק הסוחר על דלת מעונו של הרב וביקש לשאול שאלה. נענה הגאון: "שאל בני, שאל".

סח את תמיהתו: "הכיצד כבודו מסתפק במועט ובכל זאת שמח כל כך, ואילו אני, העשיר המופלג, נעדר שמחה!?"

ענהו הרב בחידות: "אין כל תמיהה. אני רץ לדבר שהוא שלי, ואתה רץ לדבר שאינו שלך..."

כשראה הרב שאינו מבין, המשיל לו משל: "איכר שעובד כפועל בשדה של מישהו אחר, למרות שמקבל שכר על עבודתו, לעולם אינו שמח בעמלו, שהרי נותן הוא יגיעו לאחר. לעומתו, איכר העובד בשדה שלו, אף אם שדהו יניב מעט יבול, ישמח על כל פרי וירק שיצמח בו. "כך אתה בני, עמל להרבות כספך וזהבך, שלמחר תורישם לאחרים ולא תשא מהם מאומה. לכן אינך שמח בו, ושמחתך מתפוגגת כקצף על פני מים. אבל אני עובד בשדי ובכרמי שהנחילוני אבותי, שהם התורה והמצוות. ואף אם עתה ארוחתי דלה, לבי מלא שמחה על גמולי בעולם הנצח, לבי מלא אושר כי עובד אני את אדמתי ומרבה את יבולי!".

שמח האיש ונעור לבו. אמר לגאון: "הורני נא את דרכך, ואנסה ללכת בה". הורהו הגאון נתיבות עבודת ה', והשמחה שררה במעונו מאז ולתמיד (אוצרותינו).

וכן ספר הרב חזקיהו יוסף קרלנשטיין שליט"א מעשה אמתית שקרה בעפו. יהודי אחד שנהיה נקרא בפי כל 'ראש המאפיה'. הוא הטיל את חתנתו על פלם. מי שהיה מזמן ל'לשפה שלי' ויצא חי היה מבקר הגומל. פעם אחת הוא זמן אליו את אחד מרבני העיר. הרב לא ידע את נפשו. לבוא זה מסכן! מי ידע מה הוא רוצה מן. לא לבוא זה מסכן אפילו יותר, פי מי

המשך בעמוד האחרון

מוסר עם סיפור

מאת הרב יעקב עמר שליט"א

המשה מליזון דולר עבוד התנה

השבוע יחול ראש חודש אלול - חודש הרחמים והסליחות, חודש ההכנה לקראת יום הדין ויום הפורים בהכנה ליום סליחה וכפרה. המיוחדות של הימים הללו - ימים שהמלך בשדה, קרוב אלינו יותר משאר הימים.

המשך מוסר עם סיפור

שְׁהַזְמִן וְלֹא בָּא לֹא נִשְׁאַר בְּחַיֵּינוּ. הַרְבֵּה הִחְלִיט שֶׁהוּא הוֹלֵךְ, יֹאמֵר וְדוּי וּבְעֶזְרַת ה' יִהְיֶה יְשׁוּעָה. לְמַרְבֵּה הִפְלִיא כְּשֶׁהֵרֵב נִכְנַס מִצְאוֹ חוֹלָה עַל מִטָּתוֹ, הֵבִין הַרְבֵּה שְׂמִיּוֹ סְפוּרִים, וְכִנְרָאָה קָרָא לוֹ לְעִשׂוֹת וְדוּי. מִה רֵבֶה הָיְתָה הִפְלִיאָה, שֶׁהֵרֵב שְׁאֵלוֹ לְאִיזָה צֶרֶךְ קָרָאוּ? הַשִּׁיב: אֲנִי רוֹצֶה שְׂתַסְדֵּר לִי קְדוּשִׁין... וְגַם מִי בְּרִצְוֹנְךָ לְהִתְחַתֵּן? שְׁאֵל הַרְבֵּה. הַשִּׁיב: עִם גְּרוּשָׁתִי. הַרְבֵּה אָמַר צְרִיךְ לְבָדֵק שְׁזֶה בְּהִסְמָכְתָּה. הַשִּׁיב הָאִישׁ: אֶפְשָׁר לְקָרְא לָהּ. הַרְבֵּה בִקֵּשׁ לְשׁוֹחֵחַ עִם הָאִשָּׁה וּלְבַרֵּךְ אֶת הַסְּכָמְתָּה. קָרָאוּ לְאִשָּׁה וְאֶשְׁרָה אֶת הַסְּכָמְתָּה. לְפִלְאֵית הַרְבֵּה הַסְּבִיבָה אֶת הַסְּכָמְתָּה, עַל אִף שֶׁהִתְגַּרְשָׁה מִמֶּנּוּ בְּהִיטָה מְפִינָה אוֹתוֹ הֵיטֵב הֵיטֵב, אָבָל בְּמִקְרָה הִזָּה הַסְּפִימָה כִּי הָרָאָה לָהּ מִקְתָּב מִבֵּית חוֹלִים שְׂמַעִיד עַל מִצְבּוֹ הַקְּשָׁה, וְהֵם אֵינָם צוֹפִים לוֹ יוֹתֵר מִשְׁלֹשָׁה חֳדָשִׁים. וְהוּא הִצִּיעַ לִי בְּתַמְרוּהָ שֶׁאֶתְחַתֵּן אִתּוֹ חֲמִשָּׁה מְלִיּוֹן דּוֹלָר.

שְׁוֹה לִי לִסְבֵּל שְׁלֹשָׁה חֳדָשִׁים אִתּוֹ וְלִהְיוֹת חֲמִשָּׁה מְלִיּוֹן דּוֹלָר. שְׁאֵל הַרְבֵּה: הֲרֵי הַאֲדָם הַזֶּה פָּקַח גְּדוֹל מִה הַסִּבָּה שֶׁהוּא מוֹכֵן לְתֵת לְךָ חֲמִשָּׁה מְלִיּוֹן דּוֹלָר כְּדֵי לְהִתְחַתֵּן אִתְּךָ? אָמְרָה הָאִשָּׁה: גַּם אֲנִי הִתְפַּלְאֵיתִי וְשִׁאלֵתִי אוֹתוֹ אֶת הַסִּבָּה וְהוּא עָנָה לִי: הֲרֵי עֲבַרְתִּי עַל כָּל הַתּוֹרָה כְּלָהּ, בְּעוֹד שְׁלֹשָׁה חֳדָשִׁים אֲנִי עוֹלָה לְשָׂמִים וְשֵׁם יְהוָה אוֹתִי עַל מַעֲשֵׂי, אֲנִי רוֹעֵד מִהִגְיָהֵנּוּ הַצְּפוּי לִי. אָבָל אֲנִי זוֹכֵר שְׂפַעַם שְׂמַעִיתִי שְׂמִי שְׂנוֹשָׂא אִשָּׁה מוֹחְלִין לוֹ עַל כָּל עוֹנְתָיו. שְׁוֹה לִי לְשַׁלֵּם לְךָ חֲמִשָּׁה מְלִיּוֹן דּוֹלָר שְׂנִתְחַתֵּן כְּדֵי שֶׁאֲרוּיַח שְׂמִימְחֵלוֹ לִי עַל כָּל עוֹנְתִי. הַרְבֵּה מִדְּ דָּאָג לְעִנְיָנִי סְדוֹר הַחֲפָה וְקְדוּשִׁין שֶׁיְהִיוּ כְּדַת מִשָּׁה וְיִשְׂרָאֵל. וְכִצְפוּי לְאַחַר שְׁלֹשָׁה חֳדָשִׁים הוּא נִפְטָר, הַרְבֵּה סָפַד לוֹ בְּהִלְוִיָּהּ. וְסָפַר אֶת הַיַּמְעֵשָׂה הַזֶּה וְאָמַר: אֵינֶנִּי יוֹדֵעַ בְּבִרְוֵר כִּמְהָ בְּדִיוֹק מִחֵלוֹ לוֹ, דְּבַר אֶחָד אֲנִי כֵּן יוֹדֵעַ, אָדָם שְׂמוֹכֵן לְשַׁלֵּם חֲמִשָּׁה מְלִיּוֹן דּוֹלָר כְּדֵי שְׂמִימְחֵלוֹ לוֹ עַל הַעוֹנוֹת בְּנִדְאֵי שְׁזֶה הַמּוֹן. כְּשֶׁאֲנִי בְּיָמִים אֵלּוּ הִבֵּה וְנִצַּל אֶת כָּח הַתְּשׁוּבָה כְּדֵי שְׂנוֹכַל לְהִגִּיעַ לְיוֹם הַדִּין נְקִיִּים וְיִתֵּר אֲכִי"ר. שֶׁבַת שְׁלוֹם וּמְבַרְכֵךְ!

פניני הדף היומי

מאת הרב"ג ר' ירון מרדכי זכאי שליט"א

מישא זמתי בין אדם לחבירו

המוכר את הבית(בבא בתרא דף ס"א)

בשבוע החולף עסקנו במסגרת שיעורי הדף היומי בפרק המוכר את הבית שכשמו כן הוא בו מפורטים הדינים הקשורים למי שמכר או קנה בית, מה כלול במכירה ומה לא כלול והאם גם החצר כלולה וכן השטח שעל הגג את מתחת לבית והמחסן, והאם הריהוט והנברשות וכן המזגנים כלולים במכירה ודינים אלו נפסקו בשולחן ערוך חושן משפט סימן ריד.

והנה ראוי להדגיש שאם המוכר והקונה סיכמו ביניהם ועשו תנאים מה כלול במכירה ומה לא, אנו הולכים אחר מה שהתנו אף שלפי הדין לא יהיה צריך הקונה לזכות בדברים אלו, וכן אם יש מנהג לגבי אי אלו דברים אנו הולכים אחר המנהג, ובעל החפץ חיים בספרו אהבת חסד כותב שבכל משא ומתן שיש לאדם עם חבירו הן בקניה והן בשכירות והן בעבודה ראוי לפרט ולסכם כל מה שעלול להביא לידי דין ודברים, וכמי שמתעסק בדיני ממנות מקרים רבים בהם הגיעו שני הצדדים לידי מצב של אי נעימות ועגמת נפש ולפעמים גם ויכוחים ומריבות קרו בשל אי הבנה למה התכוונו ומה כל אחד צריך לקבל, וכגון במכירת דירה שיש לבעל הבית מלבד הדירה גם יחידות דיור ומחסנים וחניות וכן ריהוט ואביזרי חשמל שהקונה חשב שהם גם כן כלולים במכירה והמוכר טוען שהם נשארים אצלו ואינם מסכימים ומגיעים לבתי דין ודיונים שיכולים להמשך תקופות ארוכות, והדבר מצוי גם כן בשידוכים שבני הזוג מחליטים להנשא זה לזו ואז ההורים משני הצדדים נפגשים בכדי לסכם על ההתחייבויות ועזרה לבני הזוג ולפעמים מחוסר ידיעה או חוסר נעימות לא מפרטים מה כל צד צריך להביא הן לעזרה בחתונה ונדוניה, והן לעזרה בקניית דירה או שכירות וכן שמשאירים דברים שלא כותבים אותם, או כותבים לא כותבים ומסכימים בע"פ שכן אחד מן הצדדים אומר למשנהו וכי אתה לא מאמין לי מילה שלי שווה יותר מכל סיכומיך, וכך שמגיעים לזמן שצריכים לשלם מתגלעות מריבות באמרים שהם לא התכוונו לכך וכן לא התחייבנו, ונוצרים מצבים לא נעימים בין ההורים שעלולים להשפיע גם על הזוג הטרי, ולכן איזהו חכם הרואה את הנוכל ובכל מקרה שאדם ניגש למשא ומתן כלשהו יכין את עצמו ויכתוב את כל הדברים שבהם הוא חפץ ויחתים את הצד השני.

שבת שלום!

שמירת הלשון

מאת הרב אהוד מולאי שליט"א

"כאשר עשה, כן יעשה לוי" (ויקרא כ"ה, י"ט)

שלום עם ישראל היקרים והחביבים. נשאלתי מאת יהודי הגר מעבר לים, שחפץ לעשות את רצון ה' באופן מושלם. הוא מספר שעבר נסיון מאוד גדול, ולולי האמונה בה' יתברך היה מפסיד הכל. מישוה הלשין עליו בחו"ל על העלמת מס, ובגלל זה כל העסק שלו כמעט קרס. ונקלע לחובות גדולים ומרים, ומנסה את עסקיו בחזרה להרים. וגילו לו שפלוגי המתחנה שלו שנים רבות בעסקים, כבר הלשין על כמה אנשים. והלשין למס הכנסה גם עליו, ועושה עצמו כאחד מחביריו, וכל זה עושה רק בפניו, כי את עסקיו רוצה להרים, ואת עצמו רוצה להקים. ויצר הנקמה אצלו עכשיו מאוד חזק, ובכל כוחו הוא נלחם בו ונאבק, שלא להיכשל בלאו של "לא תיקום ולא תיטור" (ויקרא י"ט, י"ח), ומתפלל שה' יתמוך בו ולו יעזור. ושואל אם מותר לו להלשין עליו בחזרה לשלטונות, כדי שדברים כאלה לא יחזרו? לא ימשיך לעשות?

ועניתי שכותב החפץ חיים' בהלכות רכילות (כלל ו' סעיף י'), דבר שהווא מעט הכמות ורב האיכות. שאם רוצה להלשין לתועלת על האחר, אסור להיות פזיז ולמהר. ורק בהתקיים כמה תנאים ברורים, מותר יהיה להלשין על אחרים: א. שרק אם ילשין על חברו בחזרה, ימנע ממנו לעשות שוב את העבירה. ולא יחזור להלשין ולדבר, ולא ילך לשלטונות לספר. שבאופן זה יש בהלשנתו תועלת, ויסגור ליצר הנקמה את הדלת. שאם מתכוין רק לנקום בחברו, כי אז בודאי אסור לאומרו. ב. שאינו יכול להציל עצמו באופן אחר, רק אז מותר ללכת ולדבר. ג. שדוקא אם ראה בעיניו, איך שההוא מלשין עליו. אבל אם רק אמרו לו שפלוגי הוא המלשין, ואין לו עדות על זה בבית דין, אסור להחליט שהדבר הוא אמת אפילו בלב, אף על פי שלו זה מאוד כואב. ואפילו לסמוך על דברים הניכרים ממש אסור, כל שלא ראה בפועל את ההלשנה של אותו חברו.

ניתן לשמוע חיזוק קצר (בדקה וחצי) מדי יום ביזמו בהלכות שמירת הלשון, בטל: 077-2222-069 שולחן 3 ואחר כך הקש 1. כמו כן ניתן לקבל הומר (מיוחה) לזיכוי הרבים בשמירת הלשון בטל: 052-768-3816.

פיטום הקטורת

מרתוך הקלה

מסייעים לפעילות זווניים בסגולה הידועה לפרנסה

מזו שכתב רבי חיים פלאי בספרו כף החיים לקרוא פיטום הקטורת מרתוך הקלה. תורמים 400 ש"ח למשך 36 חודשים ומקבלים פיטום הקטורת שנתב ע"י סופר ידא שמים על קלה

טל': 03-8000770

מאכילים ילד רעב, עושים טוב לעצמנו!

רוצים גם אתם לעזור?

03-8000-770

ניתן להזמין לשיעורי תורה / אזכרה ברחבי הארץ רבנים מכולל "יביע אומר" 03-8000770

בתרומה של 250 ש"ח אתם שותפים בהפצת העלון ב: 20,000 עותקים

נר תמיד לע"נ ר' מנשה בן רחל ז"ל ולע"נ שושנה מהין בת זיוה ע"ה